

at Taksterne, dels af Hensyn til at Udgiften ikke skal blive uoverkommelig, dels af Hensyn til at det er en forholdsvis tidlig Alder, hvori Understøttelsen kan indtræde, begynde med et ret lavt Beløb, men stige med nogle Aars Mellemrum, og endvidere deri, at der i visse Tilfælde gives fuld Forsørgelse i et Afl.

Imod en saadan gradvis Stigen fra en forholdsvis ringe Begyndelsestakst (til Eksempel i Kjøbenhavn 60 Kr., stigende hvert femte Aar med et lige saa stort Beløb) kan der naturligtvis, naar man ikke ganske har revet sig løs fra Tanken om Trangs-Understøttelse, indvendes, at Personer, der ingen anden Indtægt have og ere arbejdsudygtige, allerede i den første eller anden Aldersperiode, ikke kunne leve af den laveste eller næstlaveste Takst og altsaa muligvis kunne blive nødsagede til at opgive Alderdomsunderstøttelsen og ty til Fattigvæsenet og lignende.

Men hertil er at svare, at saadant i alt Fald vil være umuligt at undgaa med faste Takster, at det, for saa vidt vedkommende er af dem, hvis hele Levevis — som ovenfor omtalt — falder sammen med Fattigvæsenets egentligste Klientels, i og for sig ikke synes at være nogen Ulykke, men snarere endog ret naturligt, at han gaar over til Fattigvæsenet, at det under en modsat Forudsætning tør forventes, at Slægt og Venner eller velgørende Foreninger netop ville finde en særlig Tilfredsstillelse ved at hjælpe ham udover de laveste Aldersklasser, og endelig, at, for saa vidt Trangen skyldes Ulykkestilfælde, Sygdom eller Skrøbelighed af en eller anden Art, hvilket tilmed i og for sig lige saa vel kan være Tilfældet hos den, der er under 60 Aar, som hos den ældre, da bør Afhjælpsningen heraf ikke søges i en Lov, der, som en Alderdomsunderstøttelseslov, har til Hensigt at give en Slags Efterløn for præsteret hæderligt Arbejde, men i en Invaliditetslov, der, naar Omstændighederne i øvrigt en Gang maatte tillade at gaa til en saadan, fortræffeligt vilde være paa sin Plads som Supplement til Alderdomsunderstøttelsesloven, men derimod slet ikke synes at passe ind i selve denne.

Og som et positivt Argument for Inddelingen i Aldersklasser og for Normeringen af en lav Begyndelsestakst skal man endelig, under Henvisning til Bemærkningerne ad 3 om Selvhjælp, anføre, at man derved opnaar uden Betænkelse at kunne tildele den Person Alderdomsunderstøttelse, som i Forvejen har en Indtægt, der næsten naar Trangslinten, medens den, der med en Ubetydelighed overskrider den, intet kan faa, og fremdeles at man overfor den, der har andre Indtægter end Alderdomsunderstøttelsen, altid paa en simpel og let anvendelig Maade kan undgaa at lade ham overskride det fastsatte Maximum ved at standse Oprykningen paa et af disse Trin.

Paa dette Punkt maa man altsaa ønske Understøttelsen fikseret gennem bestemte Takster, stigende med Alderen efter visse Aars Forløb.

Kjøbenhavns Magistrat, den 2den Januar 1900.

S. A. Jacobi.

Køber.